ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Οἱ διάσημοι ἀφηρημένοι

Ὑπάρχουν πολλῶν εἰδῶν ἀφηρημένοι, ἀπὸ τοῦ ἀφελοῦς χωριάτη ποὺ ψάχνει νὰ βρῇ τὸ γάϊδαρό του... τὸν ὁποῖο κρατάει ἀπὸ τὸ χαλινάρι, μέχρι τοῦ σοβαροῦ ἐκείνου δικαστικοῦ ποὺ ἔγραφε κάποτε σ' ἕνα φίλο του : «*Μόλις γύρισα σπίτι, εἶδα ὅτι λησμόνησα τὴν ταμπακέρα μου στὸ γραφεῖο σου. Κάνε μου σὲ παρακαλῶ τὴ χάρη νὰ μοῦ τὴ στείλῃς*». Καὶ πρόσθετε ἀπὸ κάτω, σοβαρώτατα : «*Περιττὸν νὰ ψάχνῃς νὰ τὴν βρῇς. Τὴν βρῆκα τώρα δὰ στὴν πίσω τσέπη μου !*»

Οἱ πιὸ ἐνδιαφέροντες ἀφηρημένοι εἶνε οἱ ποιηταί, οἱ μαθηματικοί, οἱ ἐφευρέται καὶ οἱ... ἐρωτευμένοι. Ὁ Ἀρχιμήδης ὅταν βρῆκε τὴ λύση ἑνὸς προβλήματος ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε, βγῆκε ἀπὸ τὸ μπάνιο του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὁλόγυμνος στοὺς δρόμους τῶν Συρακουσῶν, φωνάζοντας τὸ θρυλικό : *Εὕρηκα ! Εὕρηκα !*

Μεγάλος ἀφηρημένος ἦταν ἐπίσης καὶ ὁ ἀθάνατος μυθογράφος Λαφονταίν. Μιὰ μέρα πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα πολὺ στενὸ φ'λο του, τὸν ὁποῖο πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος εἶχε συνοδεύσει στό... νεκροταφεῖο !. .

— Μά, κύριε, τοῦ εἶπε κατάπληκτος ὁ ὑτηρέτης, ὅταν τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ξεχάσατε πὼς πέθανε ὁ κύριός μου ; Εἴσαστε κιόλας στὴν κηδεία του !

— Μπᾶ ! πέθανε ὁ καλός μου φίλος ; ρώτησε ἀπαθέστατος ὁ Λαφονταίν ! Πῶς τὄπαθε καὶ δὲν μὲ εἰδοποίησε !...

Ὁ Λαφονταίν βγῆκε ἐπίσης μιὰ μέρα στοὺς δρόμους φορῶντας τὶς κάλτσες στὰ χέρια του, ἀντὶ γιὰ χειρόκτια !

Ἄφθαστο ὑπόδειγμα ἀφηρημένου ἦταν ὁ γάλλος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς Ἀμπέρ.

Ἕνα βράδυ ὁ Ἀμπὲρ γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο τὸν ἔπιασε ραγδαία βροχή. Εὐτυχῶς ὅμως εἶχε μιὰ τεράστια ὀμπρέλλα μαζύ του, κ' ἔτσι δὲν βράχηκε καθόλου. Μόλις ὅμως γύρισε σπίτι του, ἔβαλε μὲ προσοχὴ τὴν ὀμπρέλλα... στὸ κυεββάτι του, τὴν σκέπασε μὲ τὸ ποπλωμα, καὶ ὕστερα πῆγε καὶ στάθηκε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ στραγγίσῃ, νομίζοντας πὼς αὐτὸς ἦταν... ἡ ὀμπρέλλα !...

***

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐδίκαζε, συνείθιζε νὰ βουλώνῃ τὸ ἕνα του αὐτὶ μὲ τὸ δάκτυλό του κατὰ τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε ὁ μηνυτής.

Κάποτε, ἕνας φίλος του, τὸν ἐρώτησε γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτό :

— Φυλάω τὸ ἄλλο μου αὐτὶ γιὰ τὸν κατηγορούμενο, ἀπάντησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ κόρη κατελήφθη ἀπὸ κάποιο φόβο καὶ θέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ τὰ πόδια της δὲν τὴν ὑπήκουαν. Στηρίχτηκε λοιπὸν στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, ἔσφιξε τὰ λουλούδια στὸ στῆθος της καὶ περίμενε μὲ ἀγωνία.

Τέλος τὸ τραγοῦδι ἔπαψε καὶ θόρυβος ἐλαφροῦ βήματος ἀκούστηκε κοντὰ της,—κοντὰ στὰ κάγκελα. Ἡ Ἀγγέλικα συνῆλθε, ἐγύρισε καὶ ἀφήνοντας μία κραυγή, στάθηκε ἀκίνητη. Μπροστά της, καὶ πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κήπου, στεκότανε ἕνας λεβέντης, μὲ τσοπάνικα ροῦχα καὶ κρατοῦσε στὰ γέρια τὴ φλογέρα ποὺ τόσο εἶχε μαγέψει τὴν ψυχὴ τῆς Ἀγγέλικας. Ὁ νέος ἦταν ὡραῖος σὰν Ἄδωνις !

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἀπὸ τὸν τρόμο ἐντύπωσις, ἡ ὡραία κόρη τοῦ εὐγενοῦς πυργοδεσπότου Σανδιάνου ἄρχισε νὰ βρίσκῃ τὴν ψυχραιμία της. Μὰ ἡ σκέψεις βομβοῦσαν σὰν μέλισσες στὸ μυαλό της. Τέλος, ὁ βοσκὸς ἔλυσε τὴ σιωπὴ καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι, ὥμορφη κοπέλλα ! Εἶμαι ἕνα βοσκόπουλο τοῦ λόγγου καὶ δὲν ἔχω κανέναν κακὸ σκοπό !... Ἂν θέλῃς, μπορῶ νὰ ξαναρχίσω τὸ τραγοῦδι μου.

Ἡ κόρη μὴ μπορῶντας νὰ προφέρῃ λέξι, εἶπε «ναὶ» μὲ τὸ κεφάλι. Ὁ βοσκὸς ἀκούμπησε τὴ μαγευτικὴ φλογέρα στὰ χείλη, καὶ νέος ποτομὸς ἁρμονίας ξεχύθηκε στὸν κολοκοιριάτικον ἀέρα.

Τώρα ἡ στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ μιλοῦσε γιὰ τὶς χαρὲς ποὺ δίνει ἡ ἀγάπη, γιὰ φιλιά, γιὰ τρυφερὰ ἀγκαλιάσματα.

Ὅταν ἡ φλογέρα ἔπαψε. ἡ Ἀγγέλικα εἶπε :

— Φτάνει γιὰ σήμερα... Εὐχαριστῶ !... Πάρε αὐτά !...

Κι' ἀφοῦ ἔδωσε στὸ βοσκὸ τὰ δύο τριαντάφυλλα ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὸν πύργο.

***

Τὰ προαισθήματα τῶν νεαρῶν καρδιῶν βγαίνουν καμμιὰ φορὰ ἀληθινά.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ πατέρας τῆς Ἀγγέλικας ἔλαβε ἐμπιστευτικὸ γράμμα ἀπὸ τὸ νέο Διευκηνὴ τῶν Κυθήρων, τὸν κὸρ Πέτερ Σένστων, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἄγγλος βαρῶνος, χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, ζητοῦσε τὴν κόρη του γυναίκα : «*Εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της !*» ἔγραφε.

(Τὸ Β' μέρος στὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ

Ποῦ βρίσκεται τὸ δένδρο τῆς γνώσεως μὲ τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ τὸν ὁποῖο ἔφαγε ἡ Εὔα. Ἡ Κούρνα. Στὴ συμβολὴ τοῦ Τίγρη καὶ τοῦ Εὐφράτη.Τὸ πάθημα ἑνὸς Ἐγγλέζου στρατιώτη. Οἱ κάτοικοι τῆς Κούρνας ἀνάστατοι. Ἡ τιμωρία τοῦ Ἱεροσύλου κ.λ.π.

Οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου δὲν μπόρεσαν ἀκόμα νὰ συμφωνήσουν, ποῦ τάχα νὰ ἦταν ὁ παράδεισος, ὅπου ἡ Εὔα ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπηγορευμένον καρπό, κ' ἔγινε ἀφορμὴ τόσων συμφορῶν στοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ μάθουν οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου, τὸ ξέρουν οἱ κάτοικοι ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ, ποὺ βρίσκεται στὸ σημεῖο ποὺ ἑνώνονται οἱ δύο μεγάλοι ποταμοὶ τῆς Ἀσίας, ὁ Τίγρης καὶ ὁ Εὐφράτης.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ λέγεται Κούρνα, καὶ ἐκεῖ βρίσκεται ἀκόμα καὶ σήμερα τὸ μυθολογικὸ δένδρο τῆς γνώσεως, ἢ τοὐλάχιστο μερικὰ ἀπομεινάρια του !...

Μόλις ἕνας ξένος φτάσῃ ἐκεῖ, περιτριγυρίζεται ἀμέσως ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν τοῦ χωριοῦ, ποὺ προσφέρονται νὰ τοῦ χρησιμεύσουνε γιὰ ὁδηγοί. Φυσικά, πιστεύουν ὅτι ὁ μόνος λόγος ποὺ ἔσπρωξε αὐτὸν τὸν ξένο ἴσαμε τὸ χωριὸ τους εἶνε γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ δένδρο τῆς γνώσεως. Κι' αὐτό, γιατὶ ὅπως εἴπαμε καὶ προτήτερα, οἱ κάτοικοι πιστεύουν ὅτι ἐκεῖ, στὸ χωριὸ τους, ἤτανε κάποτε ὁ περίφημος καὶ μακάριος κῆπος τῆς Ἐδέμ.

Καὶ ἔτσι ὁδηγοῦν τὸν ξένο στὸ «δένδρο». Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς πρόκειται γιὰ κανένα μεγάλο αἰωνόβιο δένδρο. Ὄχι... Πρόκειται μᾶλλον περὶ ἀπομεναριοῦ γέρικου δένδρου. Ἔτσι ὁ περιηγητὴς δὲν βλέπει παρὰ ἕναν ξεραμένο πειὰ κορμὸ μὲ δυὸ μίζερα κλαδιά, ποὺ μολις καὶ μετὰ βίας κατορθώνουν νὰ γνωρίσουν τὸ πράσινο χρῶμα.

Κανένας βοτανολόγος, ἀπὸ ὅσους ἐπισκέφθηκαν καὶ εἶδαν τὸ δένδρο αὐτό, δὲν μπόρεσε νὰ διαπιστώσῃ, τὶ εἴδους δένδρο νὰ ἦταν τάχατε κάποτε...

Ὁπωσδήποτε, οἱ κάτοικοι τῆς Κούρνα βεβαιώνουν καὶ ὁρκίζονται πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ δένδρο τῆς γνώσεως. Καὶ τὸ κάνουν αὐτὸ γιατὶ κάθε ξένος ποὺ πάει στὴν Κούρνα τοὺς δίνει μερικὰ νομίσματα, γιὰ νὰ πάρῃ γιὰ ἐνθύμιο ἕνα τόσο δὰ κομματάκι ἀπὸ τὸ δένδρο τους ..

Ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνηση βρῆκε κάποτε . τὸ μπελᾶ της μὲ τοὺς χωρικοὺς τῆς Κούρνα. Στὸν τελευταῖο μεγάλο πόλεμο, ἕνας Ἐγγλέζος στρατιώτης εἶχε τὸ θράσος νὰ φωτογραφηθῇ καθισμένος πάνω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως. Ἔσαι' ἐδῶ τὰ πράγματα ἐπήγαιναν ὁπωσδήποτε καλά. Ἔξαφνα ὅμως, ἕνα κλαδὶ ἔσπασε !...

Οἱ κάτοικοι τῆς Κούρνα ἔγιναν τότε ἀνάστατοι γιὰ τὴν Ἱεροσυλία αὐτή. Καὶ ἐσυγκάτισαν μιὰ διαδήλωση, ποὺ παρουσιάσθηκε στὸν Ἐγγλέζο διοικητὴ καὶ ἐζήτησε τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ στρατιώτη.

Ὁ «ἱερόσυλος» στρατιώτης παρεπέμφθη στὸ στρατοδικεῖο καὶ κατεδικάσθη σὲ ἑνὸς μηνὸς φυλάκισι. Τὸ δὲ δικαιολογητικὸ τῆς καταδίκης του αὐτῆς ἀνέφερε : «*διότι ἔθραυσε ἕναν κλάδον ἀπὸ τὸ εἰς τὸν κῆπον τῆς Ἐδὲμ εὑρισκόμενον δένδρον τῆς γνώσεως*» !...

Μόνον δὲ ὅταν ἡ ἀπόφαση αὐτὴ διαβάσθηκε μὲ ὅλη τὴν ἐπισημότητα πρὸς τοὺς ἰθυγενεῖς ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ τους, ἡ Κούρνα ἡσύχασε. Ὁ ὅμοιρος φαντάρακος ἐπλήρωσε μὲ ἕνα μῆνα φυλακὴ τὴν ἀγανάκτησή τους, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες στιγμὲς ὄχι καὶ λίγες φασαρίες στὰ ἀγγλικὰ στρατεύματα τοῦ μετώπου τοῦ Ἰράκ...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΠΛΟΤΗΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 4ΟΥ

Γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς πόσο ἄτλος καὶ πόσο σκληραγωγημένος ἦταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρῖκος 4ος, ἀρκεῖ τὸ ἀκόλουθο ἀπόσπασμα μιᾶς ἐπιστολῆς του τὴν ὁποίαν ἔστειλε στὸν πρωθυπουργό του Σουλλὺ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο, ὅταν πολιορκοῦσε τὴν Ἀμιένη :

«...*Φαντάσου, φίλε μου,* τοῦ γράφει, *ὅτι ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦν νὰ μὲ προσβάλουν, δὲν ἔχω οὔτε ἕνα ἄλογο γιὰ νὰ καβαλλικέψω ! Καὶ ἂν τὸ εἶχα ὅμως δὲν θὰ μοῦ χρησίμευε πολὺ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ οὔτε σέλλα, οὔτε γκέμια !... Τὰ πουκάμισά μου εἶνε καταξεσχισμένα, καὶ τὰ ροῦχα μου τρύπια στοὺς ἀγκῶνες. Ὅσο γιὰ φαΐ... ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἀπὸ προχθὲς δειπνῶ πότε στὸν ἕναν καὶ πότε στὸν ἄλλον, γιατὶ ἡ ἐπιμελητεία μου ἰσυρίζεται ὅτι δὲν ἔχει πόρους γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τρόφιμα, ἐφ' ὅσον ἔχει ἕξη μῆνες τώρα νὰ λάβῃ χρήματα !...*»